

[Astrid Skjoldbo.]

vil nu gerne spare penge til de lidt større børns ophold i fritidshjem, og derfor kan det ikke nytte at gøre betalingen i disse hjem for høj. Det ses bl. a. af, at der i mange fritidshjem udmeldes en hel del børn, såsnart foråret melder sig, for så mener forældrene, at børnene kan lege i parkerne eller i ejendommens gård, men det er naturligvis bedst, at børnene er under betryggende opsyn, sålænge forældrene er borte fra hjemmet.

Fritidsklubberne er den nyeste lille gren på de forebyggende institutioners stamme. Hvor disse klubber ledes på den rigtige måde, hvor der ikke stilles altfor store intellektuelle krav til de unge i den vanskelige pubertetsalder, og hvor der er en rimelig hensyntagen til deres personlige interesser, har de en virkelig opgave at løse. Det er meget svært at få fat i denne kategori af unge. Den frivillige ungdomsskole har meget svært ved at få fat i den, og får den fat i den, er frafaldet urimeligt stort. I øjeblikket synes det, som om fritidsklubberne bedre kan drage disse unge til sig og også bedre kan fastholde dem.

En ny ting er det, at de forebyggende institutioner nu også skal have stedligt tilsyn. Det er et ikke ringe ansvar, der her lægges på de lokale børneudvalg, og jeg er i hvert fald glad ved, at man overlader til det enkelte udvalg at afgøre, om tilsynet skal udøves af egentlig beskikkede tilsynsførende, eller om det kan ordnes ved, at udvalget indvælger et medlem i den pågældende institutions bestyrelse.

Det er også noget nyt, at almindelige feriekolonier, sommerlejre o. s. v., der kun er beregnet til at modtage børn — også skolebørn — et par uger i sommerferien, skal underkastes tilsyn. Det er der måske intet at sige til, men jeg er alligevel en lille smule betænkelig ved bestemmelsen om, at også planerne for oprettelse af sådanne kolonier nu, forinden de tages i brug, skal indsendes til godkendelse i overinspektionen. Dels fremskynder det jo ikke sagen, at planerne skal gennemgå endnu en instans, dels er jeg lidt bange for — måske uden grund —, at kravene til kolonierne efterhånden vil stige, så de bliver alt for dyre at oprette og også for dyre i drift. Det drejer sig jo i første række om, at byernes børn kan komme ud i frisk luft ved skov og strand et par uger i ferien, og jeg synes godt, at forholdene må være lidt primitive, når blot de er forsvarlige.

Jeg finder også, at det er en fordel, at man efter lovforslaget går bort fra de

hittidige to former: godkendelse og anerkendelse, så der kun bliver een form for offentlig sanktion: anerkendelse.

Det er ligeledes noget nyt, at institutioner, der ikke søger tilskud, alligevel skal søge socialministerens samtykke såvel til oprettelse som til at fortsætte, og det synes jeg, specielt under de nuværende forhold, er en god ting.

Med hensyn til det andet område — opdragelseshjemmene — har reglerne om tilskud hidtil være indviklede og tilskuddene utilstrækkelige. Jeg synes, jeg må have lov til at sige, at de også bliver noget indviklede efter lovforslaget, men herved er måske intet at gøre, hvis man ønsker at opnå, at hjemmene på alle de områder, hvor en mere personlig bedømmelse af udgifterne gør sig gældende, når frem til en forsvarlig administration. Efter min opfattelse er det lige så uforsvarligt at være for sparsommelig, når det drejer sig om de børn, der her er tale om, som det er uforsvarligt at ødsle med de offentlige midler.

Efter de foreslåede regler skal udgifterne til børns anbringelse udenfor deres hjem på samme måde som hidtil bæres af staten, udligningsfonden og kommunerne med omkring en trediedel af udgifterne til hver. Det nye er, at kommunernes andel vil stige fra omkring 34—35 pct. til omkring 37 pct. af samtlige udgifter.

§ 64 pålægger staten at udrede udgifterne til børn over 15 år, der er anbragt i skolehjem, ungdomshjem, fredeshjem, oplæringshjem, sinkehjem og hjem for særlig vanskelige børn. Det er en lille udvidelse af kredsen af de hjem, som staten har det økonomiske ansvar for, og det er jo sådan set meget udmærket, men i praksis ligger landet noget anderledes, idet der ofte ikke er plads på forskellige af disse hjem. Det drejer sig i første række om fredes- og sinkehjem, og helt galt er det på de små „behandlingshjem for børn med tilpasningsvanskeligheder“. I mange tilfælde må børn, der afgjort hører hjemme på et af de nævnte hjem, i stedet anbringes i kortere eller længere tid på optagelseshjem, hvor de ikke hører hjemme, og hvor staten altså ikke påtager sig udgifterne. Var det ikke rimeligt, at staten påtog sig udgifterne til sådanne børns anbringelse fra den dag, det er godtgjort, at de hører hjemme der, uanset om de på grund af pladsforhold må opholde sig andre steder?

Iøvrigt vil jeg spørge den højtærede socialminister, om man under begrebet „oplæringshjem“ har tænkt at inddrage de arbejdstekniske ungdomsskoler, som jo på